

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

“เด็กข้างถนน” หรือ “เด็กเร่ร่อน” มักปรากฏในวงวิชาการหรือการรับรู้ของสาธารณะที่จะแยก “เด็กข้างถนน” เป็นคนละประเภทกับเด็กทั่วๆ ไปที่บริสุทธิ์ไร้เดียงสา “เด็กข้างถนน” ตกอยู่ในฐานะของผู้กระทำผิดกฎหมายด้วยการเร่ร่อนไม่อยู่ประจำที่ในการปกครองของผู้ใหญ่ ทั้งยังถูกมองว่ามีแนวโน้มจะกระทำผิดในข้อหาอื่น ๆ อันก่อความเดือดร้อนรำคาญ และเป็นอันตรายแก่สังคม ซึ่งในที่สุดได้นำไปสู่การประพฤติปฏิบัติต่อเด็ก ด้วยความรุนแรงและดูถูกดูแคลน พร้อมผลักดันให้พวกเขาหายไปเป็น “คนขายขอบ” หรือ “ส่วนเกิน” อันไม่พึงประสงค์ของสังคม

ในสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ได้มีกฎหมาย และ นโยบายอันเป็นพื้นฐานต่างๆ เพื่อปกป้อง “เด็กที่ต้องการการปกป้องพิเศษ”. (Children in Need of Special Protection) แต่ในความเป็นจริง กฎหมายต่างๆ ที่กล่าวมานั้นยังไม่ได้รับการปฏิบัติอย่างเต็มที่ และ ยังไม่ได้มีระบบการติดตามสภาพเด็กดังกล่าวเหล่านั้นดีเท่าที่ควร ถึงแม้ว่าประเทศสาธารณรัฐ ประชาธิปไตย ประชาชนลาว ได้เซ็นรับรองเอาสนธิสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก (Convention on the Rights of the Child) แล้วก็ตาม เด็กที่ดำรงชีวิตตามท้องถนน (Street Living Children) และ ทำงานตามท้องถนน (Street Working Children) ก็ยังไม่ได้รับการรับประกันสิทธิพื้นฐานต่างๆ ตามที่ได้ระบุไว้ในสนธิสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก เช่น สิทธิในการอยู่รอด (Rights to survival) การรับประกันทางด้านเสปียงอาหาร (Food security), สิทธิในการเล่น (Play), กิจกรรมบันเทิงต่างๆ (Recreational activities) สิทธิในการรับการศึกษา (Access to education) และ บริการสาธารณสุข (Access to health service).

บรรดากิจกรรมต่างๆ ที่จะแก้ไขปัญหาดังกล่าวยังมีจำนวนจำกัด โดยเฉพาะอยู่ในระดับชุมชน ยังมีอีกหลายสิ่งหลายอย่างที่พวกเราต้องทำ เพื่อยกระดับสติปัญญาความรู้ของเด็กครอบครัว และชุมชนเกี่ยวกับปัญหา และวิธีแก้ไขที่เป็นไปได้ การลดจำนวนเด็กข้างถนนเป็นงานที่มีความยุ่งยากซับซ้อน เนื่องจากว่าประเทศสาธารณรัฐ ประชาธิปไตยประชาชนลาว (สปป.ลาว) มีลักษณะเฉพาะ เช่น ภัยธรรมชาติในแต่ละฤดูกาล ความยากจน มีหลายชนเผ่า

การโยกย้ายถิ่นฐานภายในประเทศ และการขาดแคลนที่ดินปลูกพืช ซึ่งทั้งหมดนี้เป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้เด็กข้างถนนเพิ่มมากขึ้น

ปัจจัยทางด้านสังคมที่มีผลกระทบต่อคนหนุ่มสาว ก็เป็นส่วนหนึ่งของปัญหาดังกล่าว คนหนุ่มสาวในปัจจุบันไม่เห็นคุณค่าทางด้าน จารีตประเพณี มีการมั่วสุม และ ใช้สารเสพติดเพิ่มมากขึ้น การแก้ไขปัญหาคือความต้องการของเด็กข้างถนนเหล่านี้ จึงเรียกร้องให้มีการใช้วิธีการต่างๆ ซึ่งส่งเสริมซึ่งกันและกันในแต่ละชั้น การรณรงค์โดยการใช้การสื่อสารมากระจายข้อมูลได้รวดเร็ว และ เข้าถึงประชาชนในขอบเขตพื้นที่ ที่กว้างกว่า แต่วิธีการเข้าถึงชุมชน โดยตรงจะเป็นวิธีการที่ดีกว่า สำหรับการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของประชาชน เพื่อต้องการให้มีส่วนร่วมในทุกภาคส่วน เช่น ตำรวจ ศาลยุติธรรม และ สถานบริการสาธารณสุขรวมถึงองค์กรที่ไม่สังกัดรัฐบาล (NGOs) และหน่วยงานอื่นๆ ในการฝึกอบรม และให้ข้อมูลต่างๆ เกี่ยวกับงานสวัสดิการสังคม ในระดับครอบครัว พ่อแม่ต้องได้เปลี่ยนแปลงวิธีการหาเลี้ยงครอบครัวและรักษา โครงสร้างทางสังคม

เนื่องด้วยเล็งเห็นถึงความสำคัญ ของปัญหาดังกล่าว ในเดือน พฤศจิกายน 2544 กรมสังคมสงเคราะห์ ซึ่งเป็นหนึ่งใน 7 กรม ภายใต้กระทรวงแรงงาน และสวัสดิการสังคม โดยได้รับการสนับสนุน และช่วยเหลือด้านงบประมาณ และ วิชาการจาก องค์การยูนิเซฟลาว (UNICEF Laos) จึงได้ทำการค้นคว้าและ ตำรวจเด็กข้างถนน และ เด็กขอทานใน 5 แขวง ใน สปป.ลาว เพื่อค้นคว้าและศึกษาปัญหาเด็กข้างถนนดังกล่าว

ผลของการศึกษาค้นคว้าในครั้งนั้น ได้ตกลงเห็นพร้อมกันเป็นเอกฉันท์ว่าควรที่จะต้องมี การสร้าง และพัฒนาโครงการพิเศษขึ้นมาใหม่เพื่อแก้ไขปัญหาลูกดังกล่าว โดยเฉพาะ แต่ถึงอย่างไรก็ตาม กระทรวงแรงงาน และสวัสดิการสังคมในขณะนั้นยังไม่สามารถที่จะริเริ่มโครงการใหม่ได้ด้วยตัวเองเพียงลำพัง เนื่องจากยังขาดบุคลากรที่มีความสามารถ และประสบการณ์ ด้วยเหตุนี้ จึงมีความจำเป็นที่จะต้องยกระดับความรู้ ความสามารถ และ เทคนิคในการทำงานกับเด็กที่อาศัย และ ทำงานตามถนนให้กับเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้อง โดยได้รับการสนับสนุนจากองค์การยูนิเซฟ กระทรวงแรงงาน และสวัสดิการสังคม จึงได้ติดต่อไปยังสำนักงานใหญ่ “เพื่อนมิตรสากล” (Friends International Head Office) ซึ่งเป็นองค์กรสากลที่ทำงานเกี่ยวกับเด็กข้างถนน โดยเฉพาะ และมีสำนักงานใหญ่ตั้งอยู่ประเทศกัมพูชา เพื่อขอให้ช่วยจัดฝึกอบรม เพื่อยกระดับความรู้ ความสามารถ ให้กับเจ้าหน้าที่ของฝ่ายรัฐบาลลาว และหน่วยงานอาสาสมัครลงหาเด็ก (Outreach Volunteers) ซึ่งสังกัดกระทรวงแรงงาน และสวัสดิการสังคม และ ภายหลังที่ชุดฝึกอบรมดังกล่าวได้เสร็จสิ้น

เป็นที่เรียบร้อยแล้ว ในที่สุดได้ขอร้องให้สำนักงานใหญ่ “เพื่อนมิตรสากล” ดังกล่าวเข้ามาช่วยออกแบบ และ สร้าง โครงการ เด็กข้างถนน และ สร้างบุคลากรบริหาร โครงการแบบยั่งยืน ในนครหลวงเวียงจันทน์ ด้วยพื้นฐานที่ว่า พวกเขามีประสบการณ์อันยิ่งใหญ่ในการดำเนินงาน โครงการแก้ไขปัญหาเด็กข้างถนนในประเทศกัมพูชาที่มีชื่อเรียกว่าโครงการมิตรสำราญ (Mit Samlanh / Friends) แต่ถึงอย่างไรก็ตาม การสร้าง และ ออกแบบโครงการในสปป. ลาว นั้นต้องอยู่บนพื้นฐานความต้องการของเด็กลาว ไม่ใช่ถอดแบบทั้งหมดจากประสบการณ์ในประเทศกัมพูชา วันที่ 19 พฤษภาคม 2547 ได้มีการเซ็นทบทันท์ที่ความเข้าใจ (Memorandum of Understanding) ระหว่างกระทรวงแรงงาน และ สวัสดิการสังคม กับ องค์กร Friends International เพื่อสร้าง โครงการช่วยเหลือเด็กข้างถนน ที่มีชื่อว่า : “โครงการช่วยเหลือเด็กข้างถนน และสร้างบุคลากร บริหาร โครงการแบบยั่งยืนใน สปป. ลาว” หรือ “โครงการเพื่อนมิตร” (Pewan Mit/Friends) ซึ่งมีความหมายว่า “ความสัมพันธ์อย่างแน่นแฟ้น” โครงการเพื่อนมิตรนี้ได้เริ่มปฏิบัติงานอย่างเป็นทางการเมื่อเดือนกรกฎาคม 2547 เป็นต้นมา

1. จุดประสงค์ของโครงการเพื่อนมิตรมี 3 จุดประสงค์ใหญ่คือ

1.1 ลดจำนวนเด็กที่อาศัยอยู่บนถนน (Street living children) และ เด็กทำงานอยู่บนถนนในนครหลวงเวียงจันทน์

1.2 ส่งเด็กข้างถนนกลับคืนสู่สังคม (ครอบครัว โรงเรียน วัฒนธรรม เป็นพลเมืองดี)

1.3 ฝึก และ สร้างนักสังคมสงเคราะห์ ของกระทรวงแรงงาน และ สวัสดิการสังคม เพื่อให้พวกเขาเหล่านั้นสามารถดำเนิน โครงการได้ด้วยตนเองในอนาคต (เมื่อหมดสัญญา MOU และ Friends International ได้ถอนตัวออกไป)

2. เพื่อบรรลุจุดประสงค์ดังกล่าว กระทรวงแรงงาน และสวัสดิการสังคม กับ องค์กร Friends International ได้ร่วมมือกับ แผนกแรงงาน และสวัสดิการสังคม นครหลวงเวียงจันทน์ ในการพัฒนาโครงการเพื่อนมิตรดังกล่าว ซึ่งประกอบด้วย 5 หน่วยงานใหญ่คือ

2.1 หน่วยงานลงหาเด็ก (Outreach team/project) มีหน้าที่ช่วยเหลือเด็ก และ คนหนุ่มสาวที่อาศัยอยู่บนถนนโดยตรง รวมถึงการช่วยจัดหาทางเลือกให้แก่เด็ก (เริ่มต้นในเดือน กรกฎาคม 2547) กิจกรรมในหน่วยงานนี้ประกอบด้วย การศึกษานอกระบบ ทักษะชีวิต กีฬา เกม สุขอนามัย การให้คำปรึกษาและแก้ไข้ปัญหา

2.2 หน่วยงานศูนย์กลาง ศูนย์เพื่อนมิตร (Drop-In Center Project) ให้บริการ

แก่เด็ก เพื่ออำนวยความสะดวก และ เตรียมความพร้อมในการส่งพวกเขากลับบ้านสู่สังคม (เริ่มต้นในเดือนตุลาคม 2547) กิจกรรมในหน่วยงานนี้ประกอบด้วยกีฬา เดินร่ำ/ฟ้อน ระบายสี ละคร ห้องสมุด การศึกษานอกระบบ ทักษะชีวิต (สุขภาพเจริญพันธุ์-Reproductive Health, โรคเอดส์ โภชนาวิทยา สุขอนามัย ยาเสพติด) การบริการอนามัย (อาบนํ้า ซักเสื้อผ้า) รักษาสุขภาพ (มีห้องพยาบาล) ให้คำปรึกษาและ แก้ไขปัญหา ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยเลือกศึกษา และวิจัยเฉพาะหน่วยงานศูนย์กลาง หรือ ศูนย์เพื่อนมิตรนี้เท่านั้น ไม่ได้ลงลึก และ ศึกษาอีกสี่หน่วย งานที่เหลือแต่อย่างใด

3. หน่วยงานฝึกอบรมวิชาชีพ (Vocational Training Project) ได้ให้การฝึกอบรมวิชาชีพเพื่อสามารถสร้างรายได้ด้วยตนเองแก่เด็ก ที่เคยเป็นเด็กข้างถนน เด็กที่มีความเสี่ยงที่จะกลายมาเป็นเด็กข้างถนนในอนาคต และ พ่อแม่ของเด็กผู้ที่ถูกคัดเลือกเอาไว้แล้ว ในเวลานี้ โครงการเพื่อนมิตร ได้เปิดร้านซ่อมมอเตอร์ไซด์ขึ้นหนึ่งร้าน และร้านอาหารขึ้นหนึ่งร้านที่มีชื่อว่า หมากเฟ็ด (พริก)

4. หน่วยงานนำส่ง (Reintegration Project) อำนวยความสะดวกให้แก่การนำส่งเด็ก และคนหนุ่มสาวกลับบ้านสู่ครอบครัว ผู้โรงเรียน และ ผู้สถานที่ทำงาน (เริ่มต้นในเดือนกันยายน 2547) หน่วยงานนี้ได้พัฒนายุทธศาสตร์ของแต่ละกรณีที่แตกต่างกัน เพื่ออำนวยความสะดวก ให้แก่การนำส่งเด็กกลับบ้านสู่สังคม ตามความต้องการของพวกเขา

5. หน่วยงานป้องกัน (Prevention Project) ลดจำนวนเด็กที่กำลังจะไปใช้ชีวิต หรือ ทำงานตามท้องถนน (เริ่มต้น ในเดือน มกราคม 2548) หน่วยงานนี้ได้ลงพัฒนาสร้างแผนการนำชุมชนที่มีมุมมองอันกว้างไกล เพื่อแก้ไขปัญหาคือเป็นปัจจัยทำให้เด็ก ไปใช้ชีวิตตามถนน กิจกรรมในหน่วยงานนี้ประกอบด้วย การเข้าไปรักษาสุขภาพ ผลักดันให้เด็กไปโรงเรียน ผลักดันให้คนหนุ่มสาวเข้าโรงเรียนฝึกอบรมวิชาชีพ ช่วยครอบครัวเด็กในการเพิ่มรายได้ สอนทักษะการดำรงชีวิต ให้คำปรึกษาและแก้ไข้ปัญหา

เนื่องด้วยองค์กรยูนิเซฟเป็นหนึ่งในผู้สนับสนุนหลัก (Main Donor) ของโครงการเพื่อนมิตรประจำ สปป. ลาว ซึ่งให้การช่วยเหลือด้านงบประมาณ วัสดุอุปกรณ์ และ เครื่องใช้ต่างๆ ในการบริหารจัดการ และ ดำเนินงาน โครงการ ซึ่งปัจจุบันความช่วยเหลือระยะเวลาใกล้จะสิ้นสุดลงแล้ว และ ก่อนที่ องค์กรยูนิเซฟจะตัดสินใจให้การช่วยเหลือในระยะต่อไป จำเป็นจะต้องได้มีการประเมินศึกษาในหลายๆ ด้าน โดยเฉพาะ ด้านความพึงพอใจของเด็กข้างถนนเองต่อการให้บริการของศูนย์เพื่อนมิตร ซึ่งถือได้ว่าเป็นหัวใจสำคัญของการดำเนินงานของศูนย์เพื่อนมิตรเอง อีกประการหนึ่ง คือผู้วิจัยในฐานะเป็นเจ้าของหน้าที่ขององค์กร

ยูนิเซฟประจำ สปป. ลาวเอง จึงได้ตระหนักถึงความสำคัญของ โครงการเพื่อนมิตรต่อเด็กข้างถนน จึงมีความสนใจที่จะทำการศึกษาเพื่อให้ทราบถึงปัญหาในการให้บริการด้านต่างๆ ทั้งนี้เพื่อให้ได้ข้อเสนอแนะที่จะนำไปใช้ประโยชน์ในการปฏิบัติงานของศูนย์เพื่อนมิตรในโอกาสต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

ในการศึกษาความพึงพอใจของเด็กข้างถนนต่อการให้บริการของศูนย์เพื่อนมิตรใน สปป. ลาว ผู้วิจัยได้ตั้งวัตถุประสงค์ไว้ดังนี้

1. เพื่อศึกษาระดับความพึงพอใจของเด็กข้างถนน ต่อการให้บริการของศูนย์เพื่อนมิตร
2. เพื่อเปรียบเทียบความพึงพอใจของเด็กข้างถนน ต่อการให้บริการของศูนย์เพื่อนมิตร ระหว่างกลุ่มลาวลุ่ม และชนเผ่าอื่น ที่ไม่ใช่ลาวลุ่มรวมกัน ซึ่งในที่นี้อาจจะเป็นชนเผ่า มั่งขะมู อาก้า และ อื่นๆ และ ระหว่างกลุ่มเพศ
3. เพื่อศึกษาความคิดเห็น และ ข้อเสนอแนะ ของเด็กข้างถนน ผู้มารับบริการของศูนย์เพื่อนมิตร

สมมุติฐานของการวิจัย

ในการศึกษาความพึงพอใจของเด็กข้างถนนต่อการให้บริการของศูนย์เพื่อนมิตร ใน สปป. ลาวผู้วิจัยได้ตั้งสมมุติฐานไว้ ดังนี้

1. ระดับความพึงพอใจของเด็กข้างถนน ต่อการให้บริการของ ศูนย์เพื่อนมิตร อยู่ในระดับมาก
2. เด็กข้างถนน ที่มีเพศแตกต่างกัน มีระดับความพึงพอใจต่อการให้บริการของศูนย์เพื่อนมิตร ไม่แตกต่างกัน
3. เด็กข้างถนน ที่มีชนเผ่า ต่างกัน มีระดับความพึงพอใจต่อการให้บริการของศูนย์เพื่อนมิตร ไม่แตกต่างกัน

ขอบเขตของการศึกษาวิจัย

ในการศึกษาความพึงพอใจของเด็กข้างถนนต่อการให้บริการของศูนย์เพื่อนมิตร ใน สปป. ลาว ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตในการศึกษาดังนี้

1. ขอบเขตด้านพื้นที่ พื้นที่ในการวิจัยคือ เทศบาลเมืองจันทบุรี นครหลวง เวียงจันทน์

2. ขอบเขตประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

2.1 ประชากร (Population) ประชากรที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ หมายถึง เด็กข้างถนนที่มาใช้บริการ และ เข้าร่วมกิจกรรมต่างๆ ภายใน ศูนย์เพื่อนมิตร โดยอิงตามสถิติ ของศูนย์เพื่อนมิตรจากเดือนเมษายน ถึง เดือนมิถุนายน 2550 รวมทั้งสิ้น 172 คน

2.2 กลุ่มตัวอย่าง (Sample) มาจากเด็กข้างถนนที่มาใช้บริการ และ เข้าร่วม กิจกรรมต่างๆ ภายใน ศูนย์เพื่อนมิตร ใน สปป. ลาว โดยคำนวณขนาดกลุ่มตัวอย่าง (Sample size) เพื่อเป็นตัวแทนของประชากร โดยวิธีการคำนวณทางสถิติตามวิธีการของ ยามาเน (Yamane. 1973 : 727) จำนวน 120 คน

3. ตัวแปรที่ศึกษา

3.1 ตัวแปรอิสระ (Independent variables) ได้แก่

3.1.1 เพศ

3.1.2 ชนเผ่า แยกเป็น 2 กลุ่มชนเผ่า ได้แก่ ชนเผ่า ลาวลุ่ม และ ชนเผ่า อื่นๆที่ไม่ใช่ลาวลุ่ม มารวมกัน ซึ่งในที่นี้อาจจะเป็นชนเผ่า ม้ง ขะมู อาก้า และอื่นๆ

3.2 ตัวแปรตาม (Dependent variables) ได้แก่ ระดับความพึงพอใจของเด็ก ข้างถนนที่มาใช้บริการ และ เข้าร่วมกิจกรรมต่างๆ ภายใน ศูนย์เพื่อนมิตร แยกเป็น 4 ด้าน ดังนี้

3.2.1 ด้านความเอาใจใส่ของเจ้าหน้าที่ต่อเด็ก

3.2.2 ด้านความเสมอภาค ของเจ้าหน้าที่

3.2.3 ด้านการให้โอกาสในการมีส่วนร่วมแก่เด็ก

3.2.4 ด้านความสะอาดและความปลอดภัยของอาคารสถานที่

นิยามศัพท์เฉพาะ

ในการศึกษาความพึงพอใจของเด็กข้างถนน ต่อการให้บริการของ ศูนย์เพื่อนมิตรใน สปป. ลาว ผู้วิจัยจึง ได้นิยามศัพท์เฉพาะในการศึกษา ดังนี้

1. ศูนย์เพื่อนมิตร หมายถึงสถานที่ที่ให้ความช่วยเหลือ และ ให้บริการแก่เด็ก เพื่อ อำนวยความสะดวก และ เตรียมความพร้อมในการส่งพวกเขากลับบ้านผู้สังคม (เริ่มต้นใน เดือน ตุลาคม 2547) กิจกรรมในหน่วยงานนี้ประกอบด้วยกีฬา เต้นรำ/ฟ้อน ระบายสี ละคร ห้องสมุด การศึกษานอกระบบ ทักษะชีวิต (สุขภาพเจริญพันธุ์-Reproductive Health, โรด เอดส์ โภชนาวิทยา สุขอนามัย ยาเสพติด) การบริการอนามัย (อาบน้ำ ชักเสื้อผ้า) รักษา สุขภาพ (มีห้องพยาบาล) ให้คำปรึกษา และอื่นๆ ศูนย์เพื่อนมิตรตั้งอยู่ใจกลางนครหลวง เวียงจันทน์ และ อยู่ภายใต้การคุ้มครองของ กระทรวงแรงงาน และ สวัสดิการสังคม ศูนย์ เพื่อนมิตร เปิดให้บริการตลอด 24 ชั่วโมงทุกวัน

2. ความพึงพอใจในการให้บริการ หมายถึงความพอใจ ความประทับใจ และ ความรู้สึกที่ดีต่อกระบวนการของการปฏิบัติหน้าที่ของพนักงานศูนย์เพื่อนมิตร ซึ่งการศึกษา ครั้งนี้จำแนกเป็น 4 ด้าน คือ

2.1 ด้านความเอาใจใส่ของเจ้าหน้าที่ต่อเด็ก

2.2 ด้านความเสมอภาค ของเจ้าหน้าที่

2.3 ด้านการให้โอกาสในการมีส่วนร่วมแก่เด็ก

2.4 ด้านความสะดวกและความปลอดภัยของอาคารสถานที่

3. เด็กข้างถนน (Street Children) หมายถึง คนที่ได้เข้ามาใช้บริการที่ศูนย์เพื่อน มิตร ที่มีอายุต่ำกว่า 22 ปี ที่เคยหรือกำลังใช้เวลาส่วนใหญ่อยู่ข้างถนนของเขตต่างๆ ในตัว เมือง เพื่อเลี้ยงดูตนเอง และครอบครัว โดยการรับจ้างทำงานเล็กๆน้อยๆ หรือขอทาน พวกเขา เหล่านี้ อาจจะกลับบ้านนอนตอนกลางคืน หรืออาจจะนอนอยู่ตามถนนก็ได้ เด็กข้างถนนใน ที่นี้ยังรวมถึงเด็กที่มีแนวโน้ม หรือเป็นกลุ่มเสี่ยงที่จะกลายเป็นเด็กข้างถนนในอนาคต ซึ่งได้ ถูกประเมินแล้วจาก หน่วยงานลงหาเด็ก (Outreach) ของ ศูนย์เพื่อนมิตร

4. ขนเผ่า สปป. ลาว มีทั้งหมด 49 ขนเผ่า ซึ่งชนเผ่าลาวดุ่มเป็นกลุ่มชนเผ่าที่มีปะชา กรมากที่สุด และอาศัยทั่วทุกแขวง (จังหวัด) ของประเทศ

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

ในการศึกษาความพึงพอใจของเด็กข้างถนน ต่อการให้บริการของศูนย์เพื่อนมิตร ใน สปป. ลาว ผู้วิจัยคาดว่าจะได้ทราบถึงระดับความพึงพอใจระหว่างกลุ่มชนเผ่า และ กลุ่ม เพศ ได้ทราบถึงความคิดเห็นและข้อเสนอแนะของเด็กข้างถนน ต่อการให้บริการของ ศูนย์เพื่อน มิตรใน สปป. ลาว และ ข้อเสนอแนะที่ได้จากการวิจัยครั้งนี้จะเป็นข้อมูลที่มีประโยชน์ในการ ตัดสินใจขององค์การยูนิเซฟก่อนที่ จะตัดสินใจให้การช่วยเหลือใน ระยะต่อไป ผลของ การศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้ยังสามารถนำมาเป็นข้อมูลในการวางแผนพัฒนา ปรับปรุง ควบคุม การบริการของศูนย์เพื่อนมิตรให้มีประสิทธิภาพและประสิทธิผลในการปฏิบัติงานให้ดียิ่งขึ้น

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY